

IMATGE. VOCABULARI

Ampliadora: Aparell que produeix còpies positives de tamany major que el negatiu projectat i enfocant aquest cap a un paper sensible. Hi ha dos tipus bàsics: de condensador i de difusor.

Bany de paro: És una solució àcida dèbil utilitzada durant el procés entre el revelador i el fixador per interrompre completament l'acció del primer i el mateix temps neutralitzar la seva alcalinitat per evitar que disminueixi l'acidesa del fixador.

Blanqueig: Procés químic que transforma la plata metàl·lica negra que forma l'imatge fotogràfica en un compost casi invisible, que a continuació pot disoldre's, reduir-se o tenyir-se. El blanqueig és un pas previ als processos de virat i intensificació, i també forma part de quasi tots els processos de color.

Calotip: Procediment fotogràfic que consistia en agafar un paper negatiu a partir del qual podia obtenir un número il·limitat de còpies.

Càmera: Es basen totes en el principi de la càmera obscura. La llum, que penetra a través d'un diminut orifici o obertura en l'interior d'una caixa opaca, projecta una imatge sobre la superfície oposada a la de l'obertura. Si se li afageix una lent, l'imatge adquireix una major nitidesa i la pel·lícula fa possible que aquesta última es fixi.

Càmera reflex: És el nom genèric aplicat a totes les càmeres provistes d'un visor amb un mirall que reflexa l'imatge en un pantalla d'enfocament. Hi ha dos tipus bàsics: la càmera reflex d'un sol objectiu i la de dos objectius.

Contrallum: Llum, natural o artificial, situada per darrera del motiu.

Daguerrotip: Procés pel qual s'obté una imatge en positiu a partir d'una placa de coure recoberta de iodur de plata. Després de ser exposada a la llum, l'imatge latent es revela amb vapors de mercuri, que donava com a resultat una imatge finament detallada amb una superfície delicada que havia de protegir-se de l'abració amb un vidre i sellar-se per evitar que s'ennegrís a l'entrar en contacte amb l'aire.

Diaphragma: Part de la càmera que determina el tamany de l'obertura. En la seva forma més elemental, utilitzada en les càmeres més antigües, no era més que una placa perforada.

Diapositiva: Imatge positiva realitzada fotogràficament sobre un suport transparent i destinada a ser projectada o a ser examinada davant una font lluminosa.

Emborronament: Indefinició de l'imatge debuda al moviment del motiu o de la càmera, a un fallo d'enfocament o a alguna abarració de l'objectiu.

Enfocament: Ajustament de la distància entre l'objectiu i la pel·lícula per obtenir una imatge nítida del motiu.

Escala de grisos: Sèrie de tons de grisos disposats (en una còpia o en una transparència) en ordre creixent o decreixent.

Exposició: Quantitat total de llum que arriba al material sensible durant la formació de la imatge latent. Depèn de la lluminositat del motiu i de la quantitat de llum que es deixa arribar al material sensible, factor que es controla mitjançant el tamany de l'obertura i la velocitat d'obturació.

Fixador: És una solució química que converteix l'imatge revelada en estable i permanent.

Fotografia: Art de produir imatges per l'acció química de la llum sobre superfícies convenientment preparades.

Heliografia: Procediment fotogràfic inventat per Niepce usat encara per a l'obtenció de fotogravats.

Imatge latent: Imatge invisible formada en un material fotogràfic com a resultat de l'exposició i que es converteix en visible mitjançant el revelat.

Lent de l'objectiu: Element de vidre o un altre material transparent capaç de formar imatges desviant i reunin en un focus els raigos lluminosos. Les lents poden ser divergents o convergents.

Negatiu: Pel·lícula emulsionada amb una capa sensible a la llum que després de l'exposició i el processat produeix imatges captades amb la càmera amb valors complementaris (diapositiva). Un negatiu és una imatge fotogràfica en la que les llums apareixen en tons foscos i les ombres en tons clars. En color, a més d'aquesta inversió tonal, es produeix una inversió cromàtica, i cada color apareix representat pel seu complementari.

Objectiu: Lent o sistema de lents dels instruments òptics, col·locat en la part que es dirigeix cap a l'objecte.

Pel·lícula fotogràfica: Material sensible que adopta la forma d'una emulsió estesa sobre un suport sensible, normalment d'acetat de cel·lulosa o de plàstic, i varies capes més el qual la seva funció és protegir l'emulsió.

Portanegatiu: Bastidor que subjecta el negatiu o la diapositiva en l'ampliadora, situat entre la font lluminosa i l'objectiu.

Revelador: És una solució que fa visible l'imatge latent d'un material fotogràfic exposat.

Solarització: Inversió tonal total o parcial d'una imatge fotogràfica com a resultat d'una sobreexposició extrema.

Tira de proves: Tècnica de l'avaluació de l'exposició o la filtració o ambes coses necessàries per obtenir una còpia correcta. Es realitza exposant per seccions una tira de paper del mateix tipus del que s'utilitzarà per fer les ampliacions.

Trípode: Soport amb tres potes, freqüentment telescòpiques, articulades per un extrem cap a la part superior on s'aguanta la càmera.

Velocitat de fotogrames: Número de imatges fixes que es mostra un dispositiu o sistema de vídeo en l'espai de temps d'un segon, i que creen la sensació de moviments.